

En gåva

Af Jack Bergen

Förleden fick jag en bok av en patient som jag känt i många år. Vi har alltid trevligt vid våra träffar –eller glaucomkontrollerna som de rätteligen borde kallas.

*Elin, – så heter denna f.d. distriktssköterska – berättar med inlevelse om sina möten i läsecirkeln dels med likasinnade och dels med författare som berikat hennes liv. Förleden var det min tur att vederkvickas. "Önskedikten" heter boken som bl a innehåller Bengt E Nyströms dikt , En Elev. Den dikten ansåg Elin att jag i synnerhet skulle ha behållning av – och så rätt hon fick! Och jag tror du får samma upplevelse som jag: Läs och njut!
En elev.*

Jag kom en höst till min första lektion
och mönstrade tyst min klass.
Där satt var man med rejäla don
och den väntande pennan vass.
Det var som ett löfte om friska tag
i vart öga i salen blänkt.
Blott en med stilla och bleka drag
Satt med pennan i handen sänkt.

Lektionen gick fram med siffrornas här
över tavlan i tågande led.
Han har ju ej bok eller penna, den där,
och blicken ser ständigt ned.
Han skall se hit, jag vill känna min man,
jag vill möta hans ögons blänk,
och halvt förbittrad en fråga brann
mot den ensamma drömmarens bank.

Han rörde sig knappt, då han gav sitt svar,
han satt som förut vid sitt bord,
men rakt som pil emot målet skar
den tanke han lugnt gav ord.
Han ser om han vill, fast han döljer sin
blick.
Det svaret till minnes jag skrev
och gav honom tyst en belåten nick:
Den där blir min bästa elev.

Så är det väl bara en mask han bär
min röst fick en mjukare ton:
"Stig fram till tavlan och visa oss här,
hur ni loser er ekvation."
Jag minns, att jag såg hans spända drag,
hans tunna och bleka kind,
då rösten ljud lite dämpad och svag
men lugn och klar: " Jag är blind,

men vill någon skriva, så tror jag nog,
att jag kan diktera det rätt."
Och ett stilla och blekt litet löje han log,
Det mildaste löjet jag sett.
Det låg som ett mine på botten däri
av tunga och stapplande fjät,
en segrande själ, som i bojorna fri
sitt eget öde förlät

Så blev det jag själv, som med darrande hand
efter hans diktamen skrev.
Hur lugn han satt i sitt mörka land,
hur fri, min bästa elev,
ty det blev han alltmer, min blinde vän,
ju längre terminen gick.
Och hans hungriga själ, vad jag älskade den,
fast jag aldrig fick fånga hans blick.

Vi andra få gå i vår rikedom
till böckernas siffror och ord.
Hans svarta tavla står ständigt tom,
det är mörkt vid hans arbetsbord.
Och dock – vad mäktar ett ödes bud
över den, som ej föddes till träl?
Hur kungligt hög i sin skröplighets skrud
är en brinnande människosjäl!

Bengt Engelbrecht Nyström, föddes 20. Sept 1886 och dog 28. Juni 1959. Var lärare i matematik och fysik vid Södra Latin i Stockholm. Har förutom diktsamlingar gett ut läroböcker i matematik.

Hoppas du njöt lika mycket som jag. Vänligen J.Bergen